

Μαχαίρι μέσα στην τάξη: Όταν το σχολείο παύει να είναι καταφύγιο του Αργύρη Μάντη

Το σοβαρό επεισόδιο που σημειώθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 2025 στην Κυψέλη, όπου μια 14χρονη μαθήτρια μαχαίρωσε συμμαθήτριά της μέσα στην τάξη, δεν είναι απλώς ένα ακόμη αστυνομικό δελτίο. Είναι ένα γεγονός που ταράζει συθέμελα την εικόνα του σχολείου ως χώρου ασφάλειας, μάθησης και κοινωνικοποίησης. Είναι μια στιγμή που παγώνει τον χρόνο και μας αναγκάζει να αναρωτηθούμε, με ειλικρίνεια και φόβο: πώς φτάσαμε ως εδώ;

Το σχολείο, θεωρητικά, αποτελεί τον πρώτο δημόσιο χώρο όπου το παιδί μαθαίνει να συνυπάρχει, να διαχειρίζεται τις διαφορές του, να επιλύει συγκρούσεις χωρίς βία και να σέβεται τον άλλον. Όταν όμως η βία εισβάλλει μέσα στην ίδια την τάξη, τότε κάτι βαθύτερο έχει ήδη ραγίσει. Όχι μόνο στο εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά και στον κοινωνικό ιστό που το περιβάλλει. Γιατί ένα παιδί που φτάνει να σηκώσει μαχαίρι απέναντι σε συμμαθήτριά του, κουβαλά ήδη μέσα του ένα βάρος που κανείς δεν πρόλαβε ή δεν θέλησε να δει.

Απέναντι σε τέτοια φαινόμενα, η απάντηση δεν μπορεί να είναι μονοδιάστατη ούτε ψυχρή. Η αυστηροποίηση των μέτρων ασφαλείας, όσο αναγκαία κι αν φαντάζει, δεν αρκεί από μόνη της όταν τα αίτια της βίας ριζώνουν βαθιά στις ψυχές των παιδιών. Ένα σχολείο χωρίς φροντίδα και ουσιαστική στήριξη κινδυνεύει να μετατραπεί σε χώρο φόβου αντί για χώρο παιδείας.

Το σχολείο χρειάζεται να ενισχυθεί όχι μόνο θεσμικά, αλλά κυρίως ανθρώπινα. Η μόνιμη παρουσία σχολικών ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών δεν μπορεί να θεωρείται πολυτέλεια ή «συμπληρωματική παροχή», αλλά αναγκαία προϋπόθεση για την έγκαιρη αναγνώριση των κραυγών αγωνίας που συχνά κρύβονται πίσω από τη σιωπή, την επιθετικότητα ή την απόσυρση. Για να μη φτάνει ένα παιδί στο σημείο να κουβαλάει ένα μαχαίρι αντί για τις λέξεις του.

Η βία μεταξύ ανηλίκων δεν είναι ένα μεμονωμένο πρόβλημα «άλλων παιδιών». Δεν αφορά μόνο κάποιες «δύσκολες» γειτονιές ή μεμονωμένα περιστατικά που σύντομα ξεχνιούνται. Είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας μας: των ανισοτήτων, της πίεσης, της έλλειψης ουσιαστικής επικοινωνίας και των σκληρών προτύπων που αναπαράγονται καθημερινά στον δημόσιο λόγο και στην καθημερινότητα.

Και αν πραγματικά θέλουμε τα σχολεία να παραμείνουν χώροι γνώσης, ελπίδας και συνύπαρξης, τότε οφείλουμε να δράσουμε συλλογικά. Με πολιτικές που επενδύουν στην πρόληψη, με σχολεία που ακούν και προστατεύουν, με οικογένειες και μια κοινωνία που δεν κλείνει τα μάτια. Πριν το επόμενο μαχαίρι γίνει ξανά είδηση.

